

[Per Hækkerup.]

virkningerne af denne lovgivning og derved igen vil komplicere problemerne. Jeg ville anse det for en mere ansvarsbevidst handling, hvis man havde givet udtryk for tilslutning til et sådant ønske og til en sådan appel.

Det er mig ligeledes fuldstændig uforståeligt, og det er slet ikke begrundet i skrivelserne, hvorledes de to organisationer kan skrives:

„Det nu fremsatte forslag om omkostningsdæmpende ydelser kan spærre vejen for en langsigtet løsning“.

Hvordan det? Hvorfor det? Der må dog være et eller andet argument for, at man kan fremsætte en sådan forvredet tankegang. Hvordan skulle det, at vi laver en midlertidig løsning, der har til hensigt at søge at bremse prisstigningerne, kunne bremse for mulighederne for at nå frem til en langsigtet løsning, som de to organisationer siger de er tilhænger af?

Og så kommer lige så ejendommeligt i denne skrivelse:

„En varig løsning, der tilvejebringes ved drøftelse mellem regering og folketing, erhvervsliv og arbejdsmarked, og som kan få virkning fra andet halvår 1974, vil være at foretrække for en hovedkuld løsning, der er knyttet til de dyrtidsportioner, som udløses af januarpristallet i år“.

Og så fortsætter man:

„Industrirådets og Arbejdsgiverforeningens forretningsudvalg beder derfor regeringen overveje at udsætte de igangværende forligsdrøftelser og behandlingen af samtlige nævnte lovforslag og at tage initiativ til de af os forslåede drøftelser om en varig løsning.“

De to organisationer, som måske mere end nogen andre skulle forstå betydningen af, at man forsøger at holde igen med omkostningsstigningerne, siger: Vi behøver ikke at gøre noget det første halve år. Der kommer 3 dyrtidsportioner. Det ser vi bort fra. Det skal vi nok udbetale. Nu ved vi altså også, at der er nogen, der meget vel har råd til at udbetale dem. Det siger man altså i en situation, hvor regeringen prøver på i samarbejde med 3 andre partier at få en midlertidig ordning igennem, mens man ellers ustandselig fortæller os, at det eneste

nødvendige er, at man får bremset disse omkostningsstigninger. Mens man atter og atter har harceleret over den automatik, der ligger i dyrtidsreguleringsordningen og peget på den, så kommer man altså nu og siger til os: Stands det der, stands det der. Lad det bare glide et halvt år. Så kan vi snakke om, hvad der skal ske, når vi kommer ind i andet halvår af 1974.

Det er ikke ansvarlig tale. Til gengæld ligner det til forveksling det konservative forslag til en løsning.

Formanden:

Jeg vil gerne allerede nu meddele, at det er min agt at gennemføre en udsættelse af mødet ca. kl. 19 og genoptage det 1 time senere. Der er jo mange forslag på dagsordenen endnu.

Glistrup (FP):

Både før og efter folketingsvalget den 4. december er der sagt mange smukke ordklingklangerier fra de fleste partiers side om, at nu gælder det om at sætte indkomstskatten ned, nu gælder det om at indsnævre den stadigt voksende uhyrlige offentlige sektors svulmen. Det er ikke her, det store skillespørgsmål i dansk politik er, ikke om man siger det ene eller det andet om disse spørgsmål. Det store skillespørgsmål i dag i dansk politik drejer sig om, hvem der i handling vil være med til de drastiske udgiftsnedsettelse, som er nødvendige, for at vi virkelig kan få lavet grundlaget for en effektiv indkomstskattereduktion, og her har så altså de fire forligspartier placeret sig ganske tydeligt. Undskyldende siges det nu, f. eks. fra hr. Arne Bjerregaards side: dette er kun en foreløbig løsning, eller fra hr. Brusvangs side: dette er en meget kortvarig løsning.

Men er det så endda kun en kortfusende knallert, så er det en dyr knallert. Hr. Per Hækkerup kunne ikke forstå, hvorfor den faktisk satte os mere end 5 mia kr. tilbage i forhold til det niveau, vi var på ved denne måneds begyndelse for det store felttog mod indkomstskattetrykket i kraft af nedsættelse af udgifter i den offentlige sektor. Når hr. Per Hækkerup ikke kunne forstå det, er det formentlig, fordi hr. Per Hækkerup igennem en meget lang årrække har vænnet